

УДК 631.15:338.43

П.М. Фугело, асистент ПДАТУ

НАПРЯМИ УЗГОДЖЕННЯ НАУКОВИХ ОСНОВ АГРОПРОМИСЛОВОГО ВИРОБНИЦТВА З НАЦІОНАЛЬНОЮ СИСТЕМОЮ УПРАВЛІННЯ БЕЗПЕКОЮ І ЯКІСТЮ

Досліджується питання удосконалення наукових основ агропромислового виробництва в Україні в контексті принципів безпеки та якості. Показано, що тільки врахування вимог відповідних нормативно-правових актів та системи державних стандартів дозволять цим основам повноцінно виконувати свою роль орієнтира в активному споживанні інновацій і наукових досягнень.

Ключові слова: агропромислове виробництво, безпека, якість, науково-технічний прогрес, міжнародні стандарти, державна стратегія.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. За визначенням К. Маркса, землеробство має перетворитися «у свідоме наукове застосування агрономії» [1, с. 166]. Виходячи з цього, П.Т. Саблук констатує факт, що всі неузгодженості у сприйнятті суспільством методів проведення і результатів вітчизняної аграрної реформи обумовлені, перш за все, незавершеністю відповідних наукових розробок [2, с. 14] – наукова складова аграрної реформи в Україні ще потребує суттєвого удосконалення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. У ХХ ст. Генеральна Асамблея ООН приймає (10.11. 1975 р.) Декларацію про використання науково-технічного прогресу в інтересах миру та на благо людства, в якій визнається те, що цей прогрес став одним з найважливіших чинників розвитку людства, що усі держави приймають заходи, направлені на служіння досягненнями науки і техніки цілям задоволення матеріальних і духовних потреб всіх верств населення, а також на їх захист від негативних наслідків неправильного вживання досягнень науково-технічного прогресу.

Зв'язок темпів розвитку аграрної сфери з темпами науково-технічного прогресу встановив І.І. Лукінов [3, с. 152], а П.Т. Саблук констатував факт відірваності інноваційного процесу від науково-технічного прогресу [4]. Узгодженість розвитку аграрної сфери із науково-технічним прогресом тому має вирішальне значення, бо, як визначив Я. Тінберген, зазначений прогрес може забезпечити 3% щорічного приросту аграрної продукції [5, с. 122].

Метою статті є аналіз наукових основ агропромислового виробництва та дослідження їх узгодженості з національною системою управління безпекою і якістю.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Наука є генератором науково-технічного прогресу. На чільну роль науки у розвитку аграрної сфери вказували усі національні програми і стратегії, починаючи від Закону “Про пріоритетність соціального розвитку села та АПК в народному господарстві” [6] і закінчуючи Законом “Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року” [7]. Державна цільова програма розвитку українського села на період до 2015 року [8] вказує, що в умовах ринку агропромислове виробництво розвивається переважно шляхом впровадження прогресивних технологій та створення інноваційної моделі, а виконання згаданої програми передбачає наукове забезпечення розв'язання пріоритетних завдань з інноваційного розвитку галузі; підвищення якості супроводження заходів з упровадження результатів наукових досліджень.

Концепція реформування і розвитку аграрної освіти та науки, схвалена 2011 р. Кабінетом Міністрів України [9], підкреслила, що сучасний стан економіки країни потребує створення нової системи інноваційного розвитку агропромислового сектору “освіта-наука-виробництво”, а також поглиблення співпраці центральних та місцевих органів виконавчої влади у вирішенні питань функціонування і розвитку аграрної освіти та науки. Стару систему характеризують невизначеність на державному рівні пріоритетних напрямів розвитку аграрної науки;

недосконалість формування державного замовлення на наукову продукцію, а також відсутність ефективної системи впровадження розробок наукових в агропромислове виробництво. Для розв'язання таких проблем необхідно проведення наукових досліджень і створення наукової продукції для агропромислового комплексу за галузевим принципом та наукове забезпечення трансферу інновацій – за територіальним; запровадити на основі інноваційної моделі розвитку галузей агропромислового комплексу механізм розроблення та виконання науково-технічних програм тощо. Але вищезгаданий зв'язок елементів “освіта-наука-виробництво” повинен мати свою парадигмальну систему, яку визнають і якої будуть додержуватися усі учасники процесу. Такою системою, на наше переконання, є Наукові основи агропромислового виробництва, які розробляються Національною академією аграрних наук України стосовно основних природно-кліматичних зон [10]. Змістовна структура таких основ для зони Лісостепу наведена на рис. 1.

Рис. 1. Загальна змістовна структура наукових основ агропромислового виробництва у зоні Лісостепу

Джерело: [10]

Наукові основи агропромислового виробництва розглядалися стосовно зони Лісостепу у зв'язку з тим, що аналіз антиризикових засад аграрного підприємництва здійснювався на основі залучення статистичної звітності Хмельницької області, яка є типовим представником Лісостепової зони.

За визначенням Наукових основ [10], система сучасного землеробства можлива тільки на основі адаптації до родючості ґрунтів. Лісостеповій зоні притаманна висока розораність території (частка ріллі у складі сільгоспугідь становить 80,7% і це при тому, що оптимальна розораність території має становити для зони 40-45% загальної площі). Крім того, 20% орних земель зони є дефляційно небезпечні; 29,6% – пошкоджені водною ерозією тощо. За даними наукових установ, при розораності території землекористування до 50% винесення азоту за межі водорозділу було майже у сім разів, а фосфору – вдвічі більшим порівняно до водорозділу з приблизно 20-відсотковою розораністю. У Хмельницькій області еродовані схили тощо складають 29,9% до загальної площі землі в обробітку з певними ризиками їх виробничого використання.

Раціональні розміри господарських формувань, а також їхніх виробничих підрозділів у рослинництві доцільно визначати з врахуванням, перш за все, фактора раціонального використання комплексу технічних заходів. У процесі визначення раціональних розмірів тваринницьких ферм застосовують норми потреби у кормах і урожайності кормових культур, на основі яких з'ясовують розміри площ ріллі, необхідних для забезпечення потреб тваринництва саме в кормових ресурсах. При цьому різні господарські формування мають свої раціональні розміри, за яких забезпечується ефективне ведення виробництва.

При виборі аграрними підприємцями спеціалізації їм слід орієнтуватися на спеціалізацію території [10, с. 91], яка обчислюється за формулою (1):

$$K_{cn} = (ВП_{cz}/ПУ_{cz}) / (ВП_{cn}/ПУ_{cn}), \quad (1)$$

де K_{cn} – коефіцієнт спеціалізації;

$ВП_{cz}$ – валова продукція підприємства в натурі або порівняльних цінах;

$ВП_{cn}$ – валова продукція району області/зони, з якими проводиться порівняння в натурі або в співставних цінах;

площа сільськогосподарських угідь даного: підприємства – $ПУ_{cz}$; території – $ПУ_{cn}$.

Діапазон коефіцієнта спеціалізації усіх категорій аграрних господарств зони Лісостепу у середньому складає 1,16 і коливається від 0,78 (Сумська область) до 1,67 (Черкаська область). Хмельницька область має коефіцієнт на рівні 0,98, тобто тяжіє не до максимальної його величини, а до мінімальної. При цьому по зернових і зернобобових зональний коефіцієнт складає 1,24 і коливається від 0,73 (Чернівецька область) до 1,65 (Полтавська область). Хмельницька область має коефіцієнт на рівні 0,86, тобто знову таки тяжіє не до максимальної його величини, а до мінімальної. Така невідповідність коефіцієнта спеціалізації аграрного виробництва Хмельницької області його зональному рівню, безумовно, підвищує ризики аграрного підприємництва.

Наукові основи [10, с. 131] рекомендують таку оптимальну структуру посівних площ, де на зернові має припадати 55,6% ріллі, у т. ч. на озиму пшеницю – 23,0; ячмінь – 11,5; гречку – 3,2; кукурудзу на зерно – 6,9; на технічні культури – 13,9, у т. ч. на буряки цукрові – 2,9%.

Через те, що Лісостепова зона України є найменш забрудненою, тут слід поглиблювати спеціалізацію на виробництві екологічно чистої продукції, що вимагатиме відповідного зведення до мінімуму застосування мінеральних добрив і пестицидів та підвищення родючості ґрунтів на основі збільшення використання органічних, бактеріальних і грибних добрив, розширення площ зернобобових культур та багаторічних трав. Дослідження вчених встановили, що лише 1% маси використаних інсектицидів фактично діє на шкідників, а 99% потрапляє в атмосферу, на поверхню ґрунту і рослин, до водойм, до організму тварин, і у кінцевому підсумку до організму людини [10, с. 245]. Світова практика незаперечно довела, що всебічна екологізація сільського господарства є на сьогодні передумовою сталого розвитку та антиризиковим інструментом системи державного регулювання аграрного підприємництва.

Екологічна експертиза технологій вирощування сільськогосподарських культур визначає їх вплив на стан агроєкосистеми (екотоксикологічний, агрохімічний, гідрохімічний) якості продукції, продуктивність культур та екологічні ризики вирощування трансгенних сортів культур [10, с. 260, 262]. При цьому технологія вирощування кожної сільськогосподарської культури буде ефективною за умови гармонії елементів системи: ґрунтово-кліматичний потенціал-рівень родючості ґрунту-попередник-сорт-строк сівби-норма висіву-збалансована система живлення та фітосанітарний стан агрофітоценозу-раціональний обробіток ґрунту і збір врожаю [10, с. 288].

Тваринництво також має отримати найвищий технологічний рівень. Так, у м'ясному скотарстві необхідно дотримуватися технології інтенсивного вирощування ВРХ при середньодобових приростах живої маси 800 г і більше та досягнення живої маси однієї голови 495-520 кг у 19-20 міс. (при середніх витратах кормів на одержання 1 ц приросту живої маси до 8-8,5 ц к. од. і т.і.).

Стосовно матеріально-технічної бази Наукові основи вказують: загальна потреба в основних засобах аграрних підприємств Лісостепу на перспективу визначена у 235,8 млрд. грн. [10, с. 694], що у розрахунку на 1 га сільськогосподарських угідь складає 16,2 тис. грн. або ж приблизно у 8 разів перевищує сучасний рівень фондооснащеності аграрних підприємств зони.

Пріоритетним є перехід від одноопераційних до багатоопераційних комбінованих машин, які за один прохід агрегату по полю забезпечують високу якість обробітку і зменшення питомих витрат енергії на 15-20%, зростання продуктивності праці на 22-25% а урожайності зернових – на 3-5 ц/га [10, с. 727]. Усе більшого значення набуває використання поновлюваних видів енергії в сільському господарстві, особливо використання біологічних видів енергії: рослинної сировини польових культур; олії соняшнику, ріпаку, сої та інших олійних культур для виробництва дизельного палива; органічної сировини як джерело отримання біогазу (послід, гній і т. і.) [10, с. 785-786].

Інвестиційні пріоритети Лісостепу: *рослинництво*: техніко-технологічне переоснащення господарств, у т. ч. орієнтованих на експорт і виробництво з доведенням до посівних кондицій насінневого матеріалу; *тваринництво*: племінна справа; реконструкція приміщень, інтенсивні ресурсозберігаючі технології відгодівлі; технологічне обладнання в птахівництві, використання зарубіжного досвіду створення великих тваринницьких комплексів [10, с. 894]. При цьому для підприємств Лісостепу бажана така структура джерел фінансування інвестицій: власні – 60-70%, залучені – 30-40% [10, с. 895].

Безумовно, орієнтація державної аграрної політики на адаптацію галузі до вимог міжнародних стандартів повинна передбачити відповідні зміни у загальній та профільній системах нормативно-правових актів України, бо від того, як будуть між собою спілкуватися держава і підприємці, територія і галузь, залежить перспектива сталого розвитку економіки загалом і аграрної економіки зокрема. До того ж, в умовах визнання пріоритетом інвестиційно-інноваційного шляху розвитку галузі набувають особливого значення процеси узгодженого зі стандартами безпеки і якості його наукового супроводження.

Схема удосконалення наукових основ агропромислового виробництва в Україні у контексті принципів безпеки та якості наведена на рисунку 2.

Рис. 2. Схема удосконалення наукових основ агропромислового виробництва в Україні у контексті принципів безпеки та якості

Джерело: власні розробки автора

Закон України “Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України” [11] запровадив принцип науковості, згідно з яким забезпечується розроблення прогнозних і програмних документів економічного і соціального розвитку на науковій основі, постійним удосконаленням методології та використанням світового досвіду в галузі прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку. Стаття 10 Господарського кодексу України [12] також згадує стимулювання розвитку галузей, які визначають науково-технічний прогрес, забезпечують конкурентоспроможність вітчизняної продукції та зростання рівня життя населення; стаття 62 – про те, що підприємство може здійснювати науково-дослідну діяльність; стаття 118 – про те, що об’єднання підприємств може здійснюватися з метою координації їх наукової діяльності для вирішення спільних економічних та соціальних завдань (стаття 120: корпорація – це договірне об’єднання, створене на основі поєднання виробничих, наукових і комерційних інтересів; консорціум – це об’єднання підприємств для досягнення його учасниками певної спільної господарської мети, у т. ч. реалізації цільових програм, науково-технічних, будівельних проектів тощо; концерн – це об’єднання підприємств, інших організацій на основі їх фінансової залежності від одного або групи учасників об’єднання, з централізацією функцій науково-технічного і виробничого розвитку, тощо). Отже, і держава, і підприємці мають здійснювати свою діяльність у рамках вимоги використання провідних наукових та науково-технічних здобутків.

«Генеральна схема планування території України» [13] для зон сільського господарства пропонує забезпечення сталого розвитку АПК та сільських населених пунктів (з урахуванням характеру розселення та регіональної специфіки проживання населення), створення нових робочих місць шляхом організації малих підприємств з переробки сільськогосподарської продукції, розвитку інфраструктури ринку сільськогосподарської продукції, створення інтегрованих структур з її виробництва. Усе це повинно координуватися з удосконаленням існуючих наукових основ агропромислового виробництва.

Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2015 року [14] вказує на те, що Україна вступає у XXI століття державою, що динамічно розвивається і прагне більш активно включитися у світові суспільно-економічні процеси, інтегруватися в європейське співтовариство, а така спрямованість потребує нових підходів до використання економічного, людського та природно-ресурсного потенціалу регіонів, що забезпечить досягнення якісно нового рівня ефективності і конкурентоспроможності економіки та життя населення. Основною метою Стратегії є створення умов для підвищення конкурентоспроможності регіонів, забезпечення їх сталого розвитку на сучасній технологічній основі, високої продуктивності виробництва та зайнятості населення. Виконання зазначених завдань дасть можливість забезпечити динамічний збалансований розвиток країни в цілому, наблизити рівень життя до європейських стандартів. Діяльність у напрямі нарощення науково-технічного потенціалу активізується у регіонах, які мають досвід роботи зі створення наукоємних та високотехнологічних продуктів. При цьому державна підтримка спрямовуватиметься на створення ефективної системи взаємодії установ, підприємств та організацій у галузі науки, освіти, виробництві, сфері підприємництва, фінансово-кредитній сфері з питань активізації розвитку інноваційної діяльності; створення умов для спрямування інвестиційних коштів у високотехнологічні сфери та на кадрове забезпечення інноваційної діяльності; стимулювання створення підприємствами і установами власних систем екологічного управління відповідно до міжнародних та національних стандартів. Іншими словами, державна політика розвитку територій має будуватися на науковій основі.

Якщо звернутися до аграрно-галузевого блоку законодавства України, то тут, безумовно, практично усі нормативно-правові акти зорієнтовані на використання наукових досягнень. Так, Закон України “Про пріоритетність соціального розвитку села та АПК в народному господарстві” [6] вказує на особливу роль наукового забезпечення життєдіяльності галузі, застосування науково обґрунтованих нормативів і пропонує такий захід як звільнення на 5 років від оподаткування доходів від освоєння науково-технічних нововведень в агропромисловому виробництві. Закон “Про ветеринарну медицину” [16] взагалі визначає ветеринарну медицину як галузь науки та практичних знань про фізіологію і хвороби тварин, їх профілактику, діагностику та лікування, визначення *безпеки* продуктів тваринного, а крім того й на ринках агропродовольчих – і

рослинного походження (ветеринарно-санітарні заходи визначені як будь-які заходи, спрямовані на захист життя і здоров'я людей або тварин від певного типу ризиків). Саме ветеринарна медицина повинна забезпечити запровадження стандартів із захисту здоров'я і життя людей та тварин від хвороб тварин та визначати мінімальні показники якості – органолептичні, хімічні, біологічні та фізичні, яким має відповідати певний об'єкт, щоб вважатися прийнятним для використання за його призначенням.

Закон України “Про карантин рослин” [17] орієнтує на запровадження карантинних лабораторій, де проводяться експертиза зразків імпортного і вітчизняного підкарантинного матеріалу, наукові дослідження карантинних організмів і т. і. Закон України “Про племінну справу у тваринництві” [18] передбачає систему зоотехнічних, селекційних і організаційно-господарських заходів, спрямованих на поліпшення племінних і продуктивних якостей тварин. Закон України “Про пестициди і агрохімікати” [19] передбачає таке: пріоритетність збереження здоров'я людини та охорони навколишнього природного середовища по відношенню до економічного ефекту від застосування пестицидів і агрохімікатів; мінімізацію використання пестицидів за рахунок впровадження біологічного землеробства та інших екологічно безпечних, нехімічних методів захисту рослин; безпечність для здоров'я людини та навколишнього природного середовища під час їх виробництва, випробування і застосування за умови дотримання вимог, встановлених державними стандартами, санітарними нормами, регламентами та іншими нормативними документами. Закон України “Про захист рослин” [20] до основних вимог щодо захисту рослин відніс додержання технології вирощування сільськогосподарських рослин, рослинності закритого ґрунту, багаторічних насаджень; екологічне і економічне обґрунтування доцільності захисту рослин від шкідливих організмів; обов'язковість здійснення заходів щодо захисту рослин підприємствами усіх форм власності, діяльність яких пов'язана з користуванням землею, вирощуванням сільськогосподарських рослин; суворе додержання регламентів застосування засобів захисту рослин.

Закон України “Про меліорацію земель” [21] передбачає реалізацію єдиної науково-технічної політики у сфері меліорації земель, організацію роботи, спрямованої на впровадження у проектування, будівництво (реконструкцію) та експлуатацію меліоративних систем та окремих об'єктів інженерної інфраструктури досягнень науки і техніки, нових технологій і передового досвіду; організацію виконання науково-дослідних та проектно-конструкторських робіт з проблем меліорації земель; екологічну безпеку меліоративних систем. Організаційно-правовою основою меліорації земель є науково обґрунтовані державні цільові і місцеві програми меліорації земель, виробничі програми окремих суб'єктів господарювання та господарські договори, укладені відповідно до законодавства при дотриманні державних стандартів, норм і правил (будівельних, екологічних і санітарно-гігієнічних).

Висновки. Отже, удосконалення наукових основ агропромислового виробництва в Україні у контексті принципів безпеки та якості потребує врахування вимог відповідних нормативно-правових актів та системи державних стандартів. Тільки за цих умов наукові основи агропромислового виробництва зможуть повноцінно виконувати свою роль орієнтира аграрних підприємців щодо суттєвого поглиблення і розширення їх участі в інноваційних процесах як активного учасника цих процесів, а не традиційно пасивного споживача інновацій і наукових досягнень. Подолання успадкованої з радянських часів ролі пасивного споживача високих стандартів діяльності є запорукою мінімізації аграрними підприємцями ризиків втрати значної частини доходів, обумовленої втратами виробленої продукції при перевитратах ресурсів, що веде до зниження рівня конкурентоспроможності на ринках продовольства.

Список використаних джерел

1. Маркс К. Капитал. Критика политической экономии. Т. 3. Книга III: Процесс капиталистического производства взятый в целом. Ч. 2. / К. Маркс и Ф. Энгельс. Изд. 2-е, т. 25, Ч. II. – М.: Госполитиздат, 1962. – С. 1-551.
2. Саблук П.Т. Розвиток аграрної економічної науки в Україні та її завдання в умовах освоєння ринкової системи господарювання // Матеріали Восьмих річних зборів Всеукр. конгр. вчен. економістів-аграрників, Київ, 20-21 черв. 2006 р. / Редкол.: П.Т. Саблук та ін. – К.: ННЦ «ІАЕ», 2006. – 410 с.
3. Лукинов И.И. Воспроизводство и цены. – М.: Экономика, 1977. – 431 с.

4. Саблук П.Т. Нова економічна парадигма формування стратегії національної продовольчої безпеки України в XXI столітті: Доповідь на Третій Всеукраїнських зборах (конгресі) вчених економістів-аграрників 29-30 березня 2001 р. / УААН, Ін-т аграрної економіки. – К., 2001. – 94 с.
5. Тинберген Я. Пересмотр международного порядка: Пер. с англ. – М.: Прогресс, 1990. – 416 с.
6. Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу в народному господарстві. Закон України № 400 від 17 жовтня 1990 р. // Відомості Верховної Ради (ВВР), 1990, № 45, ст.602.
7. Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року. Закон України № 2982 від 18 жовтня 2005 р. // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, № 1, ст.17.
8. Про затвердження Державної цільової програми розвитку українського села на період до 2015 року. Постанова Кабінету Міністрів України від 19 вересня 2007 р. № 1158 // Офіційний вісник України від 08.10. 2007 – 2007. – № 73. – С. 7, стаття 2715.
9. Про схвалення Концепції реформування і розвитку аграрної освіти та науки. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 6 квітня 2011 р. № 279-р // Урядовий кур'єр від 24.05. 2011. – № 92.
10. Наукові основи агропромислового виробництва в зоні Лісостепу України / редкол.: М.В. Зубець (голова) та ін. – К.: Аграрна наука. 2010. – 980 с.
11. Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України. Закон України № 1602 від 23 березня 2000 р. // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2000, № 25, ст. 195.
12. Господарський кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 18, № 19-20, № 21-22, ст. 144.
13. Про Генеральну схему планування території України. Закон України від 7 лютого 2002 р. № 3059-III // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2002, № 30, ст. 204.
14. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2015 року. Постанова Кабінету Міністрів України від 21 липня 2006 р. № 1001 // Офіційний вісник України від 09.08.2006. – 2006, № 30 – С. 36, стаття 2132.
15. Про ветеринарну медицину. Закон України 25 червня 1992 року № 2498-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 36, ст. 531.
16. Про карантин рослин. Закон України № 3348 від 30 червня 1993 р. // Відомості Верховної Ради (ВВР), 1993, № 34, ст. 352.
17. Про племінну справу у тваринництві. Закон України від 15 грудня 1993 р. № 3691-XII // Відомості Верховної Ради (ВВР), 1994, № 2, ст. 7.
18. Про пестициди і агрохімікати. Закон України № 86 від 2 березня 1995 р. // Відомості Верховної Ради (ВВР), 1995, № 14, ст. 91.
19. Про державну підтримку сільського господарства України. Закон України від 24 червня 2004 року № 1877-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 49, ст. 527.
20. Про захист рослин. Закон України від 14 жовтня 1998 року № 180-XIV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 50-51, ст. 310.
21. Про меліорацію земель. Закон України № 1389 від 14 січня 2000 р. // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2000, № 11, ст. 90.

Аннотация. Исследуется вопрос усовершенствования научных основ агропромышленного производства в Украине в контексте принципов безопасности и качества. Показано, что только учет требований соответствующих нормативно-правовых актов и системы государственных стандартов позволят этим основам полноценно выполнять свою роль ориентира в активном потреблении инноваций и научных достижений.

Ключевые слова: агропромышленное производство, безопасность, качество, научно-технический прогресс, международные стандарты, государственная стратегия.

Abstract. The question of improving the scientific bases of agricultural production in Ukraine in the context of the principles of safety and quality is researched. It is demonstrated that these pre-requisites will allow to adequately serve as guidelines for agricultural producers who make active use of innovations and recent scientific advances, only with the requirements of the relevant regulations and state standards system taken into account.

Keywords: agro-industry, safety, quality, technological progress, international standards, government strategy.